

Rush

Betyg: 

Globen, 2007-10-27

Veteranrockarna gör sin pompösa grej fullt ut

Rush besökte Sverige senast för tre år sedan, men innan dess hade det gått ett kvartssekel. Nu som då fyller de nästan konsertarenan, vilket är en bedrift av ett band som existerat med nuvarande sättning sedan 1974.

Den kanadensiska powertrion brukar räknas till den progressiva rockscenen, alltså det företrädesvis manliga reservat där långa låtar med fantasytexter och ekvilibristiska utflykter utgör hårdvaluta. Neil Peart, Geddy Lee och Alex Lifeson särskiljer sig dock från andra mer utsvävande kollegor genom att satsa sitt krut på ett mer handfast musikutövande.

Låtlistan på Globen blandar låtar från senaste utgåvan *Snakes & arrows* med material från deras övriga album. Allt är förpackat i ett distinkt mullrande mangel, med basisten Geddy Lees gälla stämman ovanpå, vilket gör det svårt för den oinvigde att skilja låtarna åt.

Soloinsatserna är förvånansvärt få, gitarristen Alex Lifeson satsar istället allt på ett avancerat ackordspel. Behållning utgörs främst av Sam Spandex-favoriten Neil Pearts energiska och supertekniska trumspel, där varje individuellt slag i varje virvel hörs tydligt. Till och med hans soloavdelning är underhållande.

Konserten är lång – tre timmar med paus oräknad – vilket gör att man i halvtid vill skicka in ett gäng med röjsågar för att rensa upp i den oftast överarbetade och lätt pompösa musiken. Men Rush förtjänar ändå respekt. Peart, Lee och Lifeson gör sin särpräglade grej fullt ut utan att fjanta någon enda gång.

Dan Backman